

endnu, eller hvor mange det saa er, kunne vi godt antage, at ogsaa de ville komme, hvis denne Mand faar Understøttelse. Men nu er Forholdet det med denne Mand, som det maatte ogsaa vil være med de andre, der komme, at han virkelig har været i direkte Forbindelse med den danske Stat, og naar vi holde os til det, kan det jo godt gaa. For at udtrykke mig populært kan jeg sige, at vi undertiden have været saa vidt her i Danmark, at naar en Mand blot havde laant en Hjulbør af den danske Stat, var han nær ved at faa Pension bagefter, men denne Mand har dog været i lidt fastere Forbindelse med Staten. Derfor tror jeg ikke, der var saa meget at risikere, thi det maa jo være saadan med denne Slags Folk, saa vidt jeg kan forstaa, som med de gamle Krigsinvalidter, at deres Antal gaar tilbage, og der kan da ikke være saa forfærdelig mange igen, saa jeg vil dog for mit Vedkommende henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde være lidt at gøre for denne Mand. Naar Ministeren henviser til Alderdomsforsørgelsesloven, siger jeg: Na, ja! Saamænd! Folk, der faa Alderdomsunderstøttelse sulde ikke ihjel, men i Henhold til vor Grundlov have vi jo Sikkerhed for, at det gøre heller ikke Folk, som ikke komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, men under det offentlige Fattigvæsen, thi det er jo Samfundets Pligt at sørge for, at de ikke gøre det. Jeg tror ikke, vi skulle beraabe os saa stærkt paa Alderdomsforsørgelsesloven, thi dens Understøttelse er meget tarvelig mange Steder, og det har jo sin Grund i, at Udgifterne i Kommunerne ofte ere saa store, at de holde igen. Alderdomsforsørgelse vil jeg altsaa for mit personlige Vedkommende ikke antage er det heldigste at henvise Manden til. Jeg vil gerne tillade mig endnu en Gang at henstille til den højtærede Minister at tage lidt bekviligt paa en saadan Mand, da jeg ikke kan indse, at Konsekvenserne kunne blive saa forfærdelige i dette Tilfælde. Man maa jo vel være forsigtig. Med 1 eller 2 eller 10 kan det ikke bethyde saa meget, men man kan mange Gange ved Henvisningen af saadanne Andragender gaa hen og faa Hundreder og somme Tider Tusinder med, og det skal man tage sig i Agt for, men i dette Tilfælde kan jeg ikke indse, at det kan gaa saa vidt. Da Manden desuden er 80 Aar, kan man, som jeg ogsaa sagde første Gang, ikke antage, at han vil falde Staten til Byrde saa længe. Som sagt, jeg tillader mig igen at anbefale denne Mand til den højtærede Ministers Overvejelse. — For Resten vil det især interessere mig at høre den højtærede Ministers Mening — om han finder Anled-

ning til at svare — hvad jeg slet ikke kan forlange uden videre, paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham paa egne Begne — om det ikke var muligt at faa Lovgivningen ændret til Gunst for saadanne Invalidter, der ere komne i Konflikt med Loven.

Finansministeren (Püttichau):

Der er jo rettet gentagne Opfordringer til mig angaaende det paagældende Invalidtilfælde. Det forekommer mig imidlertid at være klart, at man ikke kan søge Forholdet reableret ad Lovgivningsvejen, for der foreligger en Dom fra den højeste Instans her i Landet til Nedgørelse for, hvorvidt en saadan Lovgivningsforandring behøves eller ikke. Jeg kan altsaa vedblivende kun anbefale, at der i dette Tilfælde bliver anlagt Sag, og at denne forfølges gennem alle Instanser. Derefter vil jeg i Tilfælde af, at det efter Sagens Udfald bliver nødvendigt, tage under Overvejelse, om der behøves en Lov eller ikke. Jeg modtog ogsaa en Appæl til den bestaaende Centralbestyrelse for trængende Invalidter fra de forrige Krige. Dennes Administration forterer jo egentlig ikke direkte under Finansministeriet paa den Maade som Invalidforsørgelsen, men for saa vidt det kan komme an paa en Anbefaling fra Finansministeriet, skal det ikke fortores paa samme; jeg har jo saa ofte set det praktisk udført, at en mindre fuldstændig Invalidforsørgelse er bleven suppleret ved Bidrag fra denne Centralbestyrelse. — Med Hensyn til det af den ærede Ordfører atter under Dntale bragte Spørgsmaal om, hvorvidt der kunde gives Fiskerne Ret til Fritagelse for Tolden paa Salt, skal jeg gentage, at det ligger netop i Toldlovens strenge Ord, at der kun er Tale om Agerbrugets og Kvægavlens Interesse; deri ligger, at man ikke kan tage Fiskeri med, selv ikke ved at analogisere. — Angaaende den sidste Indstilling skal jeg atter lade undersøge, saa vidt det staar til mig at faa en Undersøgelse fremmet, hvor mange af disse 193 Personer, som have faaet Hjælp efter Loven af 1865, der kunne antages at ville melde sig og at være kvalificerede, thi det maa, som det ogsaa blev anerkendt af den ærede Ordfører, være et medbestemmende Hensyn for Statskassen, om der kan antages at ville komme færre eller flere Andragender i denne Retning.

Dinesen: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning om det samme Spørgsmaal, hvorom jeg ytrede mig før. Den højtærede Finansminister har utvivlsomt efter Loven Ret i det Standpunkt, han ind-